

Sygn. akt I C 1184/18

Na rozprawie dnia 30 sierpnia 2018 roku nikt się nie stawił - o terminie powiadomieni. Powód wniósł

o prowadzenie rozprawy pod swoją nieobecność. Pozwana pomimo zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożyła żadnych wyjaśnień, nie żądała przeprowadzenia rozprawy podczas swojej nieobecności.

Przewodnicząca ogłosiła wyrok zaoczny.

Przewodnicząca Protokolant

Sygn. akt I C 1184/18

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Patrycja Łuczak

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2018 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.**

przeciwko **U. K.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1184/18

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 9 lutego 2018 roku do Sądu Rejonowego Lublin

– Zachód w L. powód - Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystąpił o zasądzenie od U. K. kwoty 20.311,56 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, od dnia

9 lutego 2018 r. do dnia zapłaty i kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał,

iż dochodzone roszczenie wynika z umowy bankowej nr (...) z dnia 9 stycznia 2008 r. zawartej pomiędzy pozwaną, a (...) Bank (...) S.A. Powód nabył dochodzoną pozwem wierzytelność od poprzedniego wierzyciela. W dniu 12 sierpnia 2014 r. strony zawarły na czas oznaczony umowę ugody, w której pozwana uznała dług w wysokości 17.303,80 zł. Pozwana dokonała wpłat na poczet umowy ugody w łącznej kwocie 3.000 zł. Wobec niewykonywania przez pozwaną warunków ugody została ona wypowiedziana i cała należność została postawiona w stan natychmiastowej wykonalności. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się: 17.224,20 zł należności głównej oraz skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 102,65 zł naliczone od kwoty ugody według stopy procentowej określonej w ugodzie oraz odsetki

za opóźnienie w spełnieniu świadczenia naliczone od dnia 4 czerwca 2015 r. do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w kwocie 2.984,71 zł.

(pozew – k. 3-12)

Postanowieniem wydanym w dniu 6 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin

–Zachód w L. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgierzu wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

(postanowienie – k. 13)

21 maja 2018 roku wpłynęło pismo powoda, w którym podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

(pismo powoda – k. 16-19)

W piśmie z dnia 27 lipca 2018 roku powód wskazał, iż roszczenie objęte powództwem nie jest przedawnione, bo pozwana zawarła ugodę po upływie terminu przedawnienia roszczenia z umowy kredytowej i wówczas zrzeczenie się tego zarzutu było już możliwe. Pomimo, że w ugodzie brak złożenia wprost oświadczenia o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia, to okoliczności towarzyszące zawarciu ugody i jej treść potwierdzają zamiar takiego zrzeczenia. Powód dodał, iż termin wymagalności roszczenia objętego pozwem to najwcześniej data skutecznego wypowiedzenia ugody, tj. 4 czerwca 2015 roku.

(pismo powoda – k. 41-43)

Na rozprawie w dniu 30 sierpnia 2018 roku nikt się nie stawił. Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie i nie składała wyjaśnień w toku sprawy, zaś powód wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod swoją nieobecność.

(protokół – k. 67)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 stycznia 2008 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z U. K. umowę kredytu nr (...) na kwotę 13.887,54 zł. Kredyt miał być spłacony w 48 ratach miesięcznych. Niespłacenie raty kredytu w terminie powodowało powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego mogły być pobierane odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia wniosku o udzielenie kredytu – k. 44, kopia umowy – k. 45-47)

Dnia 9 czerwca 2011 r. (...) Bank S.A. (następca prawny (...) Bank (...) S.A.) wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...)09/06/2011/WR, w którym stwierdził, iż w księgach banku figuruje wymagalne zadłużenie U. K. na łączną kwotę 14.588,99 zł, na które składa się: 10.282,94 zł należności głównej, 4.236,05 zł odsetek umownych i karnych naliczanych od 9 kwietnia 2009 r. do 9 czerwca 2011 r., 57,40 zł kosztów monitów i upomnień związanych z dochodzeniem należności i 12,60 zł opłaty za pakiet usług bankowych wynoszących 1,80 zł miesięcznie. Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2011 r. w sprawie I Co 2618/11 Sąd Rejonowy w Zgierzu nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności. Egzekucja prowadzona na podstawie tego tytułu wykonawczego została zakończona 31 grudnia 2011 roku.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia bte – k. 48, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia klauzuli wykonalności – k. 48, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia adnotacji komornika sądowego – k. 48, poświadczona za zgodność

z oryginałem kopia odpisu postanowienia – k. 49, odpis KRS – k. 51-64)

W dniu 2 kwietnia 2014 r. (...) Bank S.A. zawarł z Prokurą Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym (...) z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności, mocą której bank przeniósł na fundusz wierzytelności ujęte na Liście wierzytelności pod warunkiem zapłaty przez nabywcę ceny. Po uiszczeniu ceny bank miał przekazać nabywcy płytę CD/DVD zawierającą listę wierzytelności. W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji wskazano, iż umową cesji objęta była również wierzytelność względem U. K. na kwotę 13.887,54 zł.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność kopia umowy – k. 24-27v, wyciąg z załącznika do umowy – k. 28)

Pismem z dnia 8 maja 2014 r. (...) Bank S.A. zawiadomił pozwaną o zmianie wierzyciela.

(bezsporne, nadto kopia zawiadomienia – k. 50)

Dnia 12 sierpnia 2014 r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zawarł z U. K. ugodę na czas oznaczony od 12 sierpnia 2014 r. do 12 lipca 2024 r., na mocy której pozwana oświadczyła,

iż uznaje wierzytelność wynikającą z umowy kredytu nr (...) z dnia 9 stycznia 2008 r. na kwotę wynoszącą na dzień 23 lipca 2014 r. 17.303,80 zł. Strony zgodnie ustaliły,

iż wierzytelność zostanie powiększona o odsetki umowne wskazane w § 3 ugody liczone od całej wierzytelności od dnia zawarcia ugody (§ 1 ust. 1-3 ugody). Na mocy ugody pozwana zobowiązała się zatem spłacić kwotę 28.192,78 zł, w tym 17.303,80 zł i 10.888,98 zł odsetek umownych naliczonych od 12 sierpnia 2014 r. od kwoty wierzytelności pozostałej

do spłaty (§ 2 ust. 1). W przypadku opóźnienia w zapłacie dwóch pełnych rat ugody, wierzyciel miał prawo wypowiedzieć pisemnie ugodę z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia, po upływie którego cała pozostała do zapłaty kwota stawała się natychmiast wymagalna (§ 4 ust. 1). Wypowiedzenie uprawniało wierzyciela do naliczania odsetek

za opóźnienie od pozostałej do spłaty kwoty zadłużenia w wysokości równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP obowiązującej w dacie powstania opóźnienia (§ 4 ust. 4 i 5).

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność kopia ugody – k. 30-31)

Pismem z dnia 30 kwietnia 2015 r. powód wypowiedział ugodę w związku z brakiem spłaty 4 rat ugody z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia.

(bezsporne, nadto kopia wypowiedzenia – k. 29)

Pismem z dnia 20 marca 2017 r. powód wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia. (bezsporne, nadto kopia wezwania – k. 32)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Stosownie do art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1876), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszej sprawie zachodziły przesłanki do wydania wyroku zaocznego stosownie do art. 339 § 1 i 2 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny i przyjmuje wówczas za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Oznacza to, że sąd – o ile tylko nie ma uzasadnionych wątpliwości – zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (zatem twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez potrzeby przeprowadzania postępowania dowodowego.

Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy natomiast wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, LEX nr 37430, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, LEX nr 30397). Sąd zawsze jest zatem zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 września 2013 r., I ACa 494/13, LEX nr 1378705).

Roszczenie powoda w dacie wniesienia pozwu było przedawnione. Przy czym, w dacie orzekania w niniejszej sprawie obowiązywały już znowelizowane z dniem 9 lipca 2018 roku przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące przedawnienia roszczeń w stosunku do konsumentów, którym w niniejszej sprawie niewątpliwie jest pozwana (art. 117 § 2¹ k.c. w zw. z art. 22¹ k.c.).

Jak stanowi art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

Zgodnie z § 2, po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Stosownie do art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Natomiast przepis art. 118 k.c. stanowi, iż jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Przed 9 lipca 2018 roku przepis ten brzmiał następująco – jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Stosownie zaś do art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej,

tj. ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Wobec powyższego Sąd był zobligowany, pomimo braku zarzutu przedawnienia, zbadać z urzędu, czy roszczenie objęte powództwem w niniejszej sprawie jest przedawnione, czy też nie.

Roszczenie powoda jest niewątpliwie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. W niniejszej sprawie w odniesieniu do kapitału zastosowanie znajduje zatem

3-letni termin przedawnienia, gdyż brak jest przepisu szczególnego wprowadzającego odmienny termin przedawnienia dla roszczeń wynikających z umów kredytu uregulowanego w przepisach Prawa bankowego. Odsetki za opóźnienie jako świadczenie okresowe podlegają również trzyletniemu terminowi przedawnienia. Roszczenie o odsetki przedawnia się

przy tym najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2006 r., IV CSK 134/05, LEX nr 607274).

W niniejszej sprawie umowa została zawarta w dniu 9 stycznia 2008 r. na okres 4 lat. Dnia 9 czerwca 2011 r. (...) Bank S.A. (następca prawny (...) Bank (...) S.A.) wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, wobec czego wierzytelność najpóźniej w tej dacie była już wymagalna. Następnie w dniu 12 sierpnia 2014 r. pozwana zawarła z powodem ugodę, zaś powód podniósł, iż stanowiło to zrzeczenie się zarzutu przedawnienia. Jedyne na marginesie dodać należało, iż pomiędzy nadaniem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności przez sąd, a zawarciem przez pozwaną ugody z nabywcą wierzytelności toczyła się egzekucja na rzecz banku, ale zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może skutecznie powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku, III CZP 29/16, OSNC 2017/5/55).

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., zrzeczenie się przez zobowiązanego korzystania z zarzutu przedawnienia może nastąpić tylko po upływie terminu przedawnienia, a jego skutkiem jest zniweczenie możliwości uchylenia się przez zobowiązanego od zaspokojenia roszczenia

z powodu przedawnienia. Z chwilą zrzeczenia się korzystania z zarzutu przedawnienia bieg przedawnienia roszczenia rozpoczyna się na nowo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia

16 lutego 2012 r., III CSK 208/11, LEX nr 1162688; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2006, I CSK 119/06, Legalis nr 304537; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2011 r., I CSK 358/10, LEX nr 846029).

Zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia następuje w drodze jednostronnej czynności prawnej zobowiązanego, która zgodnie z art. 60 k.c., wobec braku odmiennego wymagania ustawowego, może być dokonana w dowolnej formie. Innymi słowy, zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia może być wyrażone przez każde zachowanie się pozwanego, które ujawnia jego wolę w tym zakresie w sposób dostateczny. Zgodnie z ogólnie przyjmowaną zasadą w prawie prywatnym, dane zachowanie może być uznane

za dorozumiane oświadczenie woli o tyle tylko, o ile zamiar wywołania przez nie określonych skutków prawnych jest niewątpliwy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2012 r.,

III CSK 208/11, LEX nr 1162688; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2004 r., V CK 620/03, LEX nr 137673). Jak wskazał zaś Sąd Okręgowy w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 stycznia 2017 roku, sygn. akt III Ca 35/17 wydanego na skutek apelacji

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 17 sierpnia 2016 roku, sygn. akt I C 958/16, zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprawdzie żadnej szczególnej formy, nie mniej aby uznać, że dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go. W orzecznictwie przyjmuje się przy tym, że możliwe jest przyjęcie, że uznanie przedawnionego już roszczenia zawiera także zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia, tylko wówczas jeżeli z treści lub z okoliczności,

w których oświadczenie to zostało złożone, wynika, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 roku, IV CKN 1013/00,

LEX nr 80261, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2002 r., IV CKN 917/00, LEX nr 54485).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że choć pozwana zawarła w powodem po upływie terminu przedawnienia roszczenia z tytułu kredytu gotówkowego ugodę, w której wprost uznała roszczenie zarówno co do kwoty głównej jak i odsetek, a następnie strony uzgodniły, iż należność ta zostanie spłacona w ratach, to próżno szukać w tejże dość obszernej umowie jakiegokolwiek postanowienia, z którego wywodzić można by było świadomość pozwanej, że objęte nią roszczenie majątkowe w stosunku do niej jest przedawnione, a tym bardziej, że wolą pozwanej jest rezygnacja z możliwości powołania się na to przedawnienie w przyszłości. Zasady doświadczenia życiowego przemawiają bowiem przeciwko przyjęciu, że zobowiązana dokonała jednoznacznie niekorzystnej dla siebie czynności prawnej. Przeciwnie, zgodnie z tymże doświadczeniem przyjąć należało, iż rozsądna, dorosła osoba, gdyby przeczytała w projekcie ugody, że jej roszczenie jest przedawnione, a podpisanie ugody skutkować dla niej będzie niemożnością skutecznego powołania się w przyszłości na tą okoliczność, nie podpisałaby ugody tejże treści.

Gdyby nawet uznać, iż zawarcie ugody z uznaniem roszczenia stanowiło zrzeczenie się zarzutu przedawnienia, rozpoczęło ono bieg od nowa od dnia 12 sierpnia 2014 r., tj. od dnia podpisania ugody, a najpóźniej z datą ostatniej wpłaty, tj. z końcem 2014 r. (skoro 30 kwietnia 2015 roku wypowiedziano ugodę z powodu niezapłacenia czterech rat), to w dacie wniesienia pozwu 9 lutego 2018 r. roszczenie nim objęte było zatem przedawnione.

Wobec powyższego Sąd oddalił powództwo w całości.